

מדוע הן ממשיכות להישאר רווקות? האמנם באמת בגלל הסטאטיסטיקה?

הגבר, הפותח את הכתבה, הוא צבר בן 42, אקרמאי הכותב בעיבוד-שמו בגלל היותו נשוי פלוס שניים, והמעיד על עצמו כי הוא "חובב-נשים, אך לא רווק-נשים, ולא פלוייבוני."

בכתבה זו, הרביעית בסדרה, "הרווקות: האמת הערומה", מגי עים שני יריבים, משני צידי המיתר, לאותה מסקנה: במקרים רבים, הרווקה אשמה ברווקותה, ולא הסטאטיסטיקה.

כן תנאנה!

בכל מקום, וקשה לרחם על הבחורה, היא נכנסת ליחסים כאלה מתוך תיקוה לפוצץ את מישפחתו ולייתם את ילדיו. אגב, קשה להבין את ההגיון של אשה האומרת, מצד אחד, שיש עודף עצום של רווקות על גברים, והמתלוננת באותה נשימה שגברים נשואים מקיימים יחסים עם רווקות. לדעתי יש בזה פיתרון חיובי, אם אמנם יש עודף גדול כזה של נשים, הרי הגברים הנשואים האלה רק עוזרים להקלת המצוקה, ומאפשרים גם לרווקות לחיות חיים אינטימיים שיש בהם לפחות סיטוק חלקי.

לדעתי, מותר לגבר לנאוף, כשם ש- מותר לאשה לנאוף, כל זמן ששניהם נחנים מזה, ואינם פוגעים באחרים.

מדוע צריכות

להתחתן?

כאן אני מניע למה שנראה לי כעיקר הבעיה בכלל.

בכל ארץ ובכל חברה יש אחוז מסוים של גברים שאינם באים בחשבון לחיי-מישפחה תקינים. למשל: הומוסקסואלים, גברים שאינם רוצים או מסוגלים לקיים יחסי-מין תקינים, רווקים מושבעים הי אוהבים לחיות לבד, וכיו"ד.

אם אנתנו יוצאים מן ההנחה שכל הי נשים רוצות להתחתן, נוצר אוטומטית, בכל מקום, מחסור בגברים.

השאלה היא: מדוע צריכות כל הי נשים להתחתן?

יש לחניח שעל כל הזמן יש לסבית, ועל כל גבר המתקשה בחיי-מין ומישפחה ישנה גם אשה כזאת. ועל כל גבר האוהב לחיות לבד, צריכה להיות אשה שאוהבת זאת גם. אבל על האשה יש לחץ עצום להתחתן, והיא רואה ברווקותה עלבון — גם כאשר בעצם אין לה שום חשק להתחתן.

למה, בעצם? האם אין זה איזושהי הר-גשת-נחיתות נשית?

בימינו יכולה אשה להתפרנס בכבוד, אם משכורת הנשים עדיין נמוכה מזו של הגברים, שתלחמנה על זכויותיהן כשם שכל מיעוט מדוכא אחר לוחם על זכויותיו. יש לה התנאים החוקיים והכלכליים כדי שאשה תוכל ללדת גם בלי נישואין, ולגדל את ילדיה, אם היא רוצה בכך.

אם כן, מדוע לא תחייא אשה לבדה, אם היא רוצה בכך? מדוע תרגיש מושפ-לת, מעין "ברארה", אם אינה מתחתנת? מדוע לא תארגן לה את חייה לפי טעמתה, ותקיים יחסים עם גברים אם וכאשר היא רוצה בכך?

יש נשים שעשו זאת, והצליחו לבנות לעצמן חיים בדיק לפי טעמן. אבל הרור-קות המתלוננות בעצם בזות לנשים כאלה, הן באמת מרגישות שהן מושפלות. נדמה לי לפעמים שהן אויבות שוויון האשה, ומתחכשות לערך העצמאי של האשה כייצור אנושי.

כל הרעש בא מהנשים האלה, הכוזות בעצם למין הנשי, מפני שהן כוזות לי-עצמן. הן מאשימות את הגברים ואת החברה בכישלונותיהן, הנובעות מחוסר איוון ובגרות נפשית. נדמה להן שהן שונאות את הגברים, למעשה, הן שונאות את עצמן.

שכחי

את עצמך!

לפעמים יש לי חשק לקחת רווקה מיקצועית וממורמרת כזאת, ולתח לה מתכון פשוט וגם: חברה יקרה, הזמיני אליך גבר המוציא-יך בעיניך, איזושהו גבר ממוצע, היכנסי איתו למיטה ותנסי לחשוב עליו במקום לחשוב על עצמך.

פשוט תשכחי את עצמך לכמה רגעים, למען תיווכחי לדעת שהוא לא מיפלת, ולא דון-דון-דון משתולל, אלא אדם די טוב, המחפש קצת חום אנושי, המוכן לתבב אשה המחבבת אותו, אפילו אם אינו אביר על סוס לבן, ולא גבר-חלומות.

ואו, בין גועל-נפש לגועל-נפש (וקצת גועל-נפש עוד לא הויק לאף אחת), תמצאי פתאום שהחיים הנורמליים הם לא כל-כך גרועים.

ומי יודע? אולי תמצאי לפתע שאתם בעצם בשלים לנישואין?

לצת, המופיעה בכל הסיפורים האלה: הגבר הנשוי, המנצל רווקה אומללה מן הצד.

גבר נשוי, אינני חשוף ללחצים הי מופעלים על רווק, אותם תיאר אריק לביא בכתבה הקודמת (העולם הזה 1861).

לדומת זאת, אני מוכנס, על ידי הרווקות הכרוניות, לדוד-לחץ מסוג אחר: הנואף הנוראי.

גם כאן מגלות הדוברות את הסורי-טאניות המעוותות שלהן.

במושגים של ימינו, ובמוסר של תקור פתנו, אין כל רע בגבר נשוי, האוהב את אשתו ואת ילדיו, והמרגיש בכל זאת חלל ריק כלשהו בעולמו הרגשי. כשגבר כזה מתקשר עם אשה נוספת, הוא יכול לקיים עימה יחסים יפים ומספקים (גם אותה), מבלי שיש בזה "בגידה". הכל תלוי בטיב היחסים.

גבר בגיל 40, נשוי מזה 16 שנה ואב לשני ילדים, יכול להרגיש שהוא שוקע

חופה, ולא כל גבר רוצה להתחתן. אבל אשה המקיימת יחסי-מין עם גברים, בי מיסגרת סבירה, סופה למצוא במקום או במאחר את הגבר המתקשר אליה, והיא אליו. זה יכול לקרות בכל גיל.

אם זה לא קורה, כדאי לבדוק אם אצל הגברת הזאת הכל בסדר. אולי יחסה לגברים הוא כזה שמבריה אותם אולי יחסה למין הוא מעוות? אולי היא סובלת כשהיא "נותנת", וזה מורגש?

אולי התפתחה אצלה בהדרגה גישה עויינת. נניח שאצל הנסיכה שלנו ענייני המין לא היו בסדר. אולי היא חונכה בצורה לא-נכונה, אולי נפלה בפעם הי ראשונה בידי גבר לא-טוב, אולי היתה שחצנית מדי.

על כל פנים, זה לא דפק, וכדי לתרץ זאת לעצמה, היא המציאה לעצמה אגדה שהיא טובה מדי בשביל דברים גועליים כאלה, ושהמין הוא בכלל משהו מכוער ומבוזה. כתוצאה מכך היא דוחה את הגב-

שה לכבוד בשקט את היבבות של כל הרווקות והגרורות, הממלי-אות לאהרונה את טורי העיתונות.

מישהו מוכרח לקום ולהגיד לכל הני שים הטובות האלה; אתן אשמות בעצמכן בגורלכן! במקום לשפוך את חמתכן על כל העולם, ועל הגברים, מוטב שתשפספו קצת במעשיכן, ובעיקר במחדליכן.

אולי אני מדבר קצת בגסות, אבל איך אפשר לחזור אחת דרך מעטה הצדקי-נות והרהמים על עצמן?

העיקר:

"לא לתת"

כד מה שקראתי עד עכשיו על נושא זה, וממה ששמעתי ליד השול-חנות של בתי-הקפה ששם הוא הפך לי-שיחה-החודש, נדמה לי שהדוברות בע-לות הקול הרם ביותר הן נשים מופרעות. יש להן בעייה פרטית, ובעזרת הסטאטיס-טיקה הן מנסות להפכה לבעיית הכלל.

הן רוצות ליצור תמונה כאילו יש עודף גדול של גברים, וזה מאפשר לגברים להתנהג כמו שהם בעצם רוצים: לשכב עם כל הנשים בסיטונות, להתעלל בהן, להתייחס אליהן כאל סמרטוטים, ובכלל להתנהל כאברי-מין מורכבים על רגליים.

במחילה מכבודכן, גבירותי, זוהי תמונה קצת מופרעת, באמת.

נשים המציגות תמונה כזו, מעידות קוד דם כל על עצמן. הן רואות את היחס בין גברים ונשים בעיקר באספקלריה מי-נית, והמין בעיניהן משהו בזוי, "גועל נפש", כל אחת מהן יש לה אוצר גנוז, שהי גברים רוצים ליטול מהן במירמה ובי-כוח, אבל הן לא נותנות, ברוך השם, הן טובות, ואם הן כבר נותנות, או הן נותנות ככה שהגברים (והן עצמן) לא ייהנו, חס וחלילה.

כל התיאור הזה הוא ילדותי, ממש אינ-פנטילי, הוא מסביר מדוע לא הולך להן, לנשים האלה, בחיים.

יש לי החשד שהגישה הזאת קדמה למצבו, ולא להיפך. הן לא מתייחסות כך ליחסי-מין מפני שהן רווקות שלא הצ-ליחו להתחתן, אלא הן לא הצליחו להת-חתן מפני שהן בעלות גישה שכזאת. עם גישה כזאת, פשוט אי-אפשר ליצור קומוניקציה עם גבר.

"כולם"

רוצים לזיין"

חסי-מין בין גבר ואשה הם דבר הדדי. אף אחד לא "נותן", ולאף אחד לא עושים טובה, אם הם יחסים אמיתיים, שני הצדדים נותנים, ושניהם מקבלים, בשביל זה לא צריכים, דווקא, אהבה גדולה ולוהטת, כמו ברומאן. היא לא מוזיקה, כמוכן, ויפה כשישנה, אבל גם חיבה הדדית, יחס יפה של זה לזו וזו לזה, מספקים כדי ליצור מערכת-יחסים שבה, מתקיימים יחסי-מין מספקים ויפים.

נדמה לי שהרווקות המיקצועיות האלה אינן מבינות זאת, ואינן מסוגלות לזה, הן רואות בגבר את הזאב שרוצה לאכול את הענבים ולברוח, ומכיוון שהן מחכות לזה — זה גם קורה להן.

ואחרי שזה קורה, הן אומרות זו לזו בטימוק: "אמרת לכן?"

הטענה שאשה לא הצליחה להתחתן מפני שהיא "נותנה" יותר מדי לגברים, היא מן הסוג הזה. גבר אינו בורח מן אשה מפני שהיא "נותנת" לו, אם מצא בזורעותיה אושר וסיפוק, להיפך, יחסים מיניים יפים מקשרים גבר לאשה, ולהיפך, בוודאי, לא כל יחסי-מין מובילים לי-

רים, ומסוגלת פחות ופחות לבוא בייחסים הוגנים ומספקים. הסוף: היא לא מתחתנת ולא מקיימת יחסים אמיתיים עם גברים. ומכניסה לעצ-מה לראש שכל מה שהגברים רוצים אצלה זה האוצר המיני הגהדר שלה, אבל היא לא נותנת. "כולם רוצים לזיין אותי, אבל אני יותר מדי טובה בשביל זה."

הם, ומסוגלת פחות ופחות לבוא בייחסים הוגנים ומספקים. הסוף: היא לא מתחתנת ולא מקיימת יחסים אמיתיים עם גברים. ומכניסה לעצ-מה לראש שכל מה שהגברים רוצים אצלה זה האוצר המיני הגהדר שלה, אבל היא לא נותנת. "כולם רוצים לזיין אותי, אבל אני יותר מדי טובה בשביל זה."